

מילואים הלבות קריית שמע סיון עה המשך מעמוד קודם

להחמירו שלא לגלות ערות קטן וקטנה אפילו פחותים מגיל תשע
ושלוש שנים נגד המזווה.

[משנ"ב ס"ק כה]

או טפח מברך קאשחה⁽⁵⁰⁾.

(50) וכשנמצאת האשה מאחרויו ירעה שדרוכה אין להכיר אלו מקומות
גלוים בגוף האשה, אלא רק מבחן בדמות הגוף כמו צל, כתוב בשווית
אגרות משה (או"ח ח"א סי' מב) שהוא נחשבת למכוונה, יוכל לומר
דברים שבקדושה בגונדה.

[משנ"ב ס"ק כה]

ונפללו היא בפיה אחר ורואה אופתת דרך עששית שבקהלוון, לפיכך
שבראיה פלה הקותוב⁽⁵¹⁾.

(51) אבל בשליבו וואה את העורה, כתוב בביבה"ל לעיל (בחזרמה לס"י
עד אות ג) שכון שיסורו רק מדרבן, מועל הפסק של עששית.

[משנ"ב ס"ק כה]

וְהַאֲخֶרֶנוּס הַסְּפִינָה, רֹכֶל אֶלָו הַעֲצֹות לְכֵד מִתְחַזּוֹת פְּנִים לֹא
פָּנִים⁽⁵²⁾.

(52) ואיפלו אם מכסה את עינויו, או שלובש משקפיים וערעם את עינויו,
כתב החזירא (או"ח סי' טז ס"ק ז) שאסורו, והא"א (בוטשאטש, סי' י)
מותיר כשמכסה עינויו.

[משנ"ב ס"ק יט]
שללא גיהנה דבר-ענוה בוגר פניו של אדם מקונה או מהפצל
ככלא עניין⁽⁴⁷⁾.

(47) ושיעור 'במלא עינוי' [SEMBORAR להלן (ס"ק בט) שהוא השיעור
אשר לו רואן גדר ערווה], כתוב בביבה"ל לקמן (סי' עט סי' א"ד ד"ה אן,
לענין צואה מלפניו שלענן סומה ציריך לשער 'במלא עינוי' של אדם
ביןונו. ולגביו 'במלא עינוי' בלילה, כתוב החזירא (ס"ק ד סי' ג),
שמשער כמו שרואה בו.

[משנ"ב ס"ק כה]
אם לא בכהה בעלה דמי⁽⁴⁸⁾.

(48) ומדוברו אלו מוכח שモתר לקרוא קריית שמע גדר ערות בהמה.
וכן כתבו הפר"ח (ס"ק ד) והפמ"ג (משנ"ב ז ס"ק א) והשו"ע הרב (ס"ז)
והן ישיחי (שנה א פ"ר בא אות ה) והקב"ה החאים (ס"ק בט), והארה
נאון (ס"ק יב) כתוב, שממידת הווזירות יש לחיור של לקרוא מול
ערות בהמה, אם לא יתבטל ממשום כך ממצות קריית שמע.

[משנ"ב ס"ק כא]

دلלא קשש לדעת המחייבין ורק לכתהלה⁽⁴⁹⁾.

(49) ומדוברו אלו שלכתהילה אין לקרוא קריית שמע בגדר ערות קטן,
הורה הגריש אלישיב (קורטראס הל' יהוד וצניעות אות י) שראי

הלבות קריית שמע סיון עה עו

המשך מעמוד 218

אותה (שוח להכח אות ב).

[משנ"ב ס"ק ח]

חויר וקונה קריית שמע⁽⁵⁰⁾ בלא ברכותה⁽⁵¹⁾.

(9) אבל צואה נוגעת בשאר בגדיו ומכוונה, משמע בשוע"ל להלן (ס"ז)
שמותה, וכותב המג"א (ס"ק ג) הובא במשנ"ב ס"ק יב) שכן מבואר
בשוע"ל לקמן (ס"י עה).

ובטעם החילוק בין בגדי לסתנדל, כתוב המג"א (שם) שסתנדל בטל לגבי
הגוף ושאר בגדים אינם בטלים, וביאר השוע"ל הרב (ס"ב) שהסתנדל
משמש את הרجل לדרכו על הצואה, והרגל הייא שמעמידה את הסנדל
על הצואה, ולמן נחשב שרഗול נוגעת בצדקה, אבל שאר בגדים אינם
משמעותם לנגיעה, ועל כן נחשבים לכיסוי. ועוד טעם כתוב המג"א,
שסתנדל עשוי להיליך ודרך הילoco מוגלה מkeitutz הצואה, ועל כן אינו
נחשב לכיסוי. והא"ר (ס"ק ה) כתוב שהנהיג נחשבת לגרפה של ריע,
והא"א (בוטשאטש) כתוב שכןו שהנהיג עשויה לדרכו במקומות שאין

נקיטתו, הרחו נחשבת לנזואה במקומה.

ובזואה הדבוקה לערדיםיהם שהם מכסים את הנעלים, כתוב בשווית
DOBBER MISHURIM (ח"ב סי' יג) שאסורו, משום שאף הם בטלים לגופו.
[משנ"ב ס"ק ה]

קצת צואה בזואה בפנקלולו⁽⁵²⁾.

(7) ולענין מי רגליים על נעל, כתוב הא"א (בוטשאטש) שיש להחמיר,
משום שאיסורם מדרבן הוא בגין דאוריתא. אמנם הקב"ה החאים (ס"ק
ז) כתוב שכן שבעואה דבוקה לסתנדלו לא נפשט הספק בוגרא, אין
להחמיר במיל רגליים שאיסורם רק מדרבן.

[משנ"ב ס"ק ז]

והוא הדין אם קיימת שיטה על-פני המקם⁽⁵³⁾.

(8) דברי המשנ"ב הם בימים עכורים, ולכן אסור רק בשיטה על פני המים.
אבל בימים צלולים, כתוב להלן (ס"ק כא) שאסור אף כשהם מכסים

[ביה"ל ד"ה היהת]

דבצידון שלפעיו גס'ין קאליה נגה מקללה⁽⁵⁴⁾.

(12) ובצדון שלפנוי יכול לראותם בלי להחות את ראשו, הביא

במשנ"ב לקמן (ס"י עט ס"ק ה) את דעת החזירא אדם שלבולוי עלמא דינם

בלפנוי.

[ביה"ל ד"ה היהת]

צין לקפון בסיון עה במלשנה ברורה⁽⁵⁵⁾.

(13) שם (ס"ק ב) כתוב שאף שברכו לחות ממי הרגלים, מותר לקרוא.

הלבנות קריית שמע סימן עה עז

עיברו או שהוא פלילה או שהוא ספוא, מתר לזרות. (ל) דבראייה פלה רחמנא והא לא חגי לה:

גנו להזהר מצואה בשעת קריית שמע, ובו ח' סעיפים:

א צוואה (6) (א) בעשותית, מפרק (ב) לקרות (ג) קנגדרה אופחה דרך דפנוטיה, משומש דרכסוי פלה ורמן, דכתייב יכסית את צאהך, והוא מתבססא: ב' צוואה בגמא, מניין (ד) סנדלו עללה וקורא, דחשיבא ממכה, ובזון שאין ריח רע מגיע לו מפרק. והוא (ה) שליא יהא סנדלו (ו) נועג בבה: ג' גייגעריר צוואה (ז) לפניו, אסורה לקרות (ח) קנגדרה. ומי חזיר צוואה עוזרת דמי, אפלו עללה מן הבהיר אין הריחיצה מזעלת לו, (ט) דהוי בגין של רע: ד' *היתה צואה על בשרו *ומכה

פאר היטב

הקבורת פנים מנגני אקל עציימה עיניהם או ליהא או סוקא לא מגני ע"ש. וכן הוא דעת מה"א וט"ז (ענין ספר אליתור בפה פלטול ארוך מזה). וט"ז העלה עד דרכך הקבורה פנים דתחריו הוא ודוקא שתחזר כל גוףנו ונובך יבד אחר ואעג"י שורא מסכלה בעורו. פר"ח ובר"ב כתוב' א"כ פה פ"ג כ:

שער תשובה

וְסֶפֶת הַמּוֹלִילָה הִיא מִשְׁאָבֵב אֲבָגַט בְּגַלְעָלָם, וְעַד שֶׁהָבָא דָאַפְּשָׂר לְאָסִי אֶם כְּבָה
מִמְּחֻנְנִים לְמַפְתָּח וּלְמַעְלהָ הָאָרֶם, מִשְׁמַט בְּכָדָר קְרָבָה עַשְׁיָה, וּמִכְּשָׁן בְּקָנָה שׁ וּמַפְתָּח
שָׁאַמְבָּר הַכּוֹן בְּרִי בְּפָשָׁטוֹ:

שנאמר הפני

ט"ו וְהַמִּחְפֵּר

נאור הלכה

בזה הוא עצמו שולם לא יציר שום עצה שילגיא מטר לרבך בבריתותה. ובכתב
בקמישכיותו-זיהב, ראמ' הוא ברשות אחד וארם ערם הוא ברשות אחד
כנגדו, והוא עוזם עניינו מלראותו, יש לו מזר דשרי בונה להללי עלהא, וכן
משמע קצת בדורות-חכמיים. בסייען עט אותו ח' באשלא' אבן-קעם משמע
דינור מנגה, וכן בחמיי-ארכם בצל ד עורה ועוזם עניינו מלראותו, מהני לבל עלהא,
וכוכחות מפסיק פיננו לעורה ועוזם עניינו מלראותו, מהני לבל עלהא.
פינן קיש על-כל-פניהם איזה חציצה המכסה גנד העורה. מטר לנויה
בדבריותו-קה בשהוא ערטם⁵⁴, ואין צורך לומר לנויה גנד ערורה אחרת, שנאמר
ערות דבר", דבר אסורה, הרהור מטר. מכלל קוקום אין לו לשמע איזה
ברקה מחרבו לצתאת יי' חותה, כי אי אפשר לומר לנויה שומע בעונה דין שאיז
אפשס לו לעונת⁵⁵ (אהרונניס): (ל) דרב-איה תלה. רוזה לומר, אף-על-פי
שהוא סטמונו לו וווק ד' אטומי, דבצזואה קיפא לו בסיכון עט דאסטור
אפללו אם הוא מלאתריין, בונה גלה הפתוח דתליין וק' בראזנה. ונתקא' מעה
בכל זה אף לדין דמחמירין בעצימות עינים וכפ'ן, מכלל מקום אם

ההוּרוֹ שְׁנִי וָגַופוֹ מִן קָרְנוֹתָה מַהֲגִי לְכַלֵּי עַלְמָא אֶפְלוֹ כְּסֻמוֹךְ לוֹ:

א (א) בְּעַשְׂשִׂיתָה. הַוָּא שֶׁל זְכוּתֵיכָא אוּ דָבָר אֶמְרָה קְפַחְתֵּרְיוֹ: (ב) לְקָרוֹתָה.

דַּעַכְלָל הַקְּלָכָותָא אַלְוָה עַד סִינְפָּן פָּח, (ג) וּבָן לְעַגְנִין אַסְפָּר עֲרוֹתָה הַזְּנוּבָר לְעַילָּיְלָה, כֵּל מָקוֹם שְׁנִזְנֵר הַדִּין לְעַגְנִין קְרִיאָת שְׁמָעָ, בֵּין לְעַגְנִין חַדְרָה בֵּין לְעַגְנִין אַסְפָּר, הַוָּא לאָוֹ וּזְקָא קְרִיאָת שְׁמָעָ, (ד) דַּהְוא דַּדִּין תְּוֹרָה וְתְּפָלָה וְכֵל עַגְנִין קְרִשָּׁה⁽⁹⁾, וּבֵין שָׁאוּמָרָם בְּלְשׁוֹן קְרִשָּׁה וּבֵין בְּלְשׁוֹן חַל:

ג (ג) בְּגַנְגָּהָ. וְאָם מְגַעַּץ לוֹ רַחַם רַע (ג) אָסָוָה. וְאֶפְלוֹ לְמָאָן דָּאֵמֶר בְּסִינְפָּן עַט פְּעִיטָה בְּהַפְּסָקָה מוֹעֵלָה לְרִיחַ רַע, הַקָּא מַחְזָא שָׁהָא רְשָׁוֹת בְּפִנֵּי עַצְמָוָא אֶכְלָל כְּפִיטָה כְּלָיָה לְאָ. וּמְכַלְּקָוּם אַיִן צְרוֹקָה דִּי אַמְּמוֹת מָקוֹם קְשִׁיפָּן זוֹה, אֶכְלָל בְּסִינְפָּן עַט בְּמַשְׁבָּצָוֹתָה זִיהָב נְשָׁאָר בְּאַרְכָּר עַיִן. וּעֲן בְּסִינְפָּן שְׁמַמְכָּה⁽¹⁰⁾ מְהֻגָּן, וּנְקָטְסָנְדָל, (ס) דְּלָא תְּקַיָּא דְּכַלְלָל לְגַבְּיָה גַּוּפָה וְהַיִן כָּמוֹן:

ז: (ח) שְׁלָא לְהָא כְּבוֹרָה. וּזְחָה לְזָמָר, אֶפְלוֹ אָם אַיִן חַזְוָה מַתְּפַשֵּׁט עַל בָּהָר מְפִנֵּי שָׁאַיּוֹן נְרָאָה מַכְחֹזָה, סְנָדְלָוּ גַּרְעָן טְפִיגָּי⁽¹¹⁾ מִפְנֵי שָׁעָה הַוָּא דַּדְוָה וּפְרִיקְגָּדִים שְׁמַמְצָדָרִים לְזָמָר, אָם אֶמְרָה שְׁקָרָא קְרִיאָת שְׁמָעָ וּבְכּוֹתִיךְ תְּקִיה, עֲן שָׁם קְשָׁעָם. וְאָם נַחֲפָשָׁת הַאֲלָוָה בָּם בְּצָרְרִי הַסְּנָדָל מַחְבָּרָן, עֲן בָּהָה עַל-בָּגִי הַקְּמִים⁽¹²⁾: (ח) בְּגַנְגָּהָ. עֲן בְּבִתְיּוֹרָסְקָוּרְבָּר דָּאיָן לְסָלָק וּמַלְאָחִירָוּ דִּי אַמְּמוֹת מָקוֹם שְׁבָלָה תְּוֹרָה, וּבֵן חַעַלְלָה נְשִׁיזָה וּמַפְרִי תְּדָשָׁה. מַגְעִיל לְדִי אַמְּמוֹתָיו, אוּ אַחֲרָ שְׁנִתְרָחָה מְפַנֵּי דִי אַמְּמוֹת שְׁרִי, בֵּין שָׁהָא אָז שְׁבָלָה עַוְנָּה קְרִים לְעַדר מָקוּם שְׁבָלָה קְרִיתָה אַנְגָּה עַמְּדוֹתָה עַלְמָה מַפְשָׁת, סְגִיא קְהִרְחָתָה דִי אַמְּמוֹת כְּבָר קְרָא תְּהִתְפָּלֵל וְוִיחָתָה הַצְוָה עַזְבָּרָה בְּמָקוּם אַחֲרָ, עֲן בְּפִרְזִי רִיאָת שְׁמָעָ⁽¹³⁾ בְּעַד סִינְפָּן עַט סְעִירָה בְּפָאָור הַלְּכָה⁽¹⁴⁾, וּבְתְּפָלָה אַיִן חֹזֵר וּמַתְּפָלָל, עֲן שָׁם עֲוד:

שנ' בבל' קרייה, (ב) אלא כל מין שאין מגע אליו סגי^ט, כן כתוב הפורמי מוגדר עט בכאור בלבד: ב (ד) סגדלו. לאו דוקא סגדלו, הוא קידין באיזה דינ' קא משם שמקפה אותה ברגלו ייחסה. (ה) דבודאי אין גופו חשוב פסיידי^{טט}, קא משם אזרדי הפסדרל מבוחין ואינו נרא; ואך-על-גב' דבעששית אפלן נגע קדרון מלובוש שלו^{טטט}, על-כן (א) אם חצוץ וכסה בו שר'ו: (ו) נוגע. עין בעלה רירא קריית שמע בללא קבزا צואח רבסקה בסגדלו^{טטטט} מתקחוין, חוויר וקוריא קריית שמע בללא קלבן שעריך רבקען ל מה שנכתב שם: ג (ז) קפנין. והוא הדין אם בץ צואח קבוצה לעובכת, על-כן גם בצעי בצעי קרקה מה מלפני כמלה עא אף אם העבירות צואח מלפני עלי-פני רוחבו, או די בד' אמות, דפנינו קדם מבדין, ואמרין בסדין עט דמאחד עני במו לאחריו, דסיג' בד' אמתו מלפני שמש לו עקר הואר, וזכרקען בסדין עט. ונהב' ח' וקהל'ה ונבה פסקה, דס' ממקום שבללה קריית אפללו מלפני, ויש להזכיר לכתחה; ולענן דיעבד, מקידים שכתבת וזה לשונו: ובבר בטבנה, כל היכא דאייכא פלטנא חוזר וקוריא, (ט) דהו בגרה. ואם החילו פתחה וחוויר עוכר אם מתר לקרוון. עי'

שער הארץ

(ט) מופיע עד: (ב) הרמב"ם ולמן פירן מה: (ג) אחוריים: (ד) פרימנידט: (ה) הר"א"ש: (ו) מאיר-מרון. וכן באואר גלבָּה: (ז) פררי חדש:

חלבות קריית שמע סימן עז

ביורים ומוספיטים

משמעות שאין יעכול בפתילה על אף שנכנסת לגוף, ועל כן אינה כזואה כלל.

(23) וגם מחייב בידו או על בגדו דבר שנודף ממנו ריח טוב, כדי להתגבר על ריח עוז הוצאה ממנו, כתוב בשוו"ת מהרש"ס (ח"ב סי' לח) והביאו בשוו"ת מנוח יצחק (ח"ח סי' ט) שモתר לו ללמידה ולהתפלל, וכן כתוב הבן איש חי (שנה א' פ' בא אות כח) שם ייש ריח רע המכובו מלמוד, יכול לשורף איזה דבר וריח העשן בטול את הריח הרע יוכל ללמדו שם. מצדקה, הלמי צבר (מהרי"י אלגואי, דינו נטולת ידים שחורתת ס"ה עמי' בא) כתוב שלא מועיל להעיר ריח רע על ידי בשמיים כיון שאין זה נקרא 'מחניך קוש'ו. רודת הגרא"ח קנייבסקי (אשי ישראל בסוף הספר התשובה עב), שיתכן שלא מועיל לבטל ריח רע של צואה על ידי בושם, כיון שאין זה נחשב אלא בסתיימת האף. וראה בהערה הבאה בדבריו השבט והלי, שם דעתו היה שמועיל להעיר ריח רע של צואה על ידי בושם.

[משנ"ב שם]

ויש לו פקעה ברוחצת מקום הנקמה²⁴⁾.

(24) וחולח שיש לוفتح בבטן ותלו שם בו שלתוכו יצואת הצואה, דעת הגרשי"ז אוירברך (שולחן שלמה ערבי רופואה ח"ב עמ' רל הע' ג) והשו"ת מנוח יצחק (ח"ו סי' יב) שלאchar שינקה את המוקם וכוסנו יכול ללמידה תורה ולהתפלל אף על פי שתיקנן תھצע צואה בשעת הלימוד או התפילה. ואף על פי שלא ימלט מוויר עז בין שביסיס יש צואה, כתוב בשוו"ת שבט הלי (ח"ג סי' ז) שכדי שלא יתבטל מתורה ותפילה יש להקל שיטים בושם המבטל את הריח הרע.

[משנ"ב ס"ק יח]

ולרחתzo בקמ"ס או ברקן²⁵⁾.

(25) לעיל (סי' ג ס"ק לא) כתוב שטוב לרוחץ פי הטבעת במים או ברוק.

[משנ"ב ס"ק כ]

דאין ציריך להרחק מפה שהאדים מקיא אף שהוא מאוס²⁶⁾. (26) וזה דוקא כשהאין ריחו רע, אבל אם ריחו רע, כתוב לקמן (סי' עט ס"ק בט) שככל ריח רע הבא מדבר שיש לו עיקר דין לצואה, ועריך להרחק ממנה מכל עינוי.

[משנ"ב ס"ק כא]

ונזקן קשאין מגע לו ריח רע²⁷⁾ וכן, אלא-אם-יכן הרים עכורותם שאין הצואה נרעית מהתוקם²⁸⁾ וכן, דקham פשו מעלה הוא מה שאין בן בזע²⁹⁾.

(27) וגם מגיע לו ריח רע, כתוב לעיל (ס"ק ג) שדעת הפמ"ג בסימן זה (א"א ס"ק א) אין ציריך להרחק ארבע אמות ממקום שכלה הריח, אלא כל ומן שאן מגיע אלו ריחו סגי. אבל בסימן עט נשאר הפמ"ג (משב"ז ס"ק ח) בצע"ז בוה (וזראה לקמן בהקדמה לסי' עט את זאת).

(28) ולענן צואה שנרכשתה בשלג, כתוב לקמן (סי' פב ס"ק א) שנחשב כייסו. ואם מוכסה במים קרים, בגון גלד או כפור, כתוב שאפשר שוגן בן מועל.

(29) וכן על גב שלענן גילוי עורה, כתוב לעיל (סי' עד ס"ק ז) שאיפלו מים כלולים והוא ביסוי מעלי, כבר ביאר לקמן (ס"י רם ס"ק נד) את דעת הספר (ז) שכין שבצואה כתיב "וכסית", אין מים חשובים כייסו.

[משנ"ב ס"ק ככ]

קצוין תינוקות³⁰⁾.

(30) ולענן גיל התינוק שיש להזהר מעצאותו, כתוב לקמן (ס"י רם ס"ק ב-א) שהוא מותמי שתינוק אחר ביצואו בו יכול לאכול כויה דגן בשיעור מן של אכילת פרס, טוב ושר להרחק איפלו מעצאות קטן בן שמונה מים.

[משנ"ב ס"ק ז]
או על-כל-פניהם אם אין לו מים ינקה ידיו³¹⁾, וכך לUIL בסיון ד[פמ"ג]³²⁾.

(14) והאופן לנוקותן, כתוב לעיל (ס"י ד ס"ק נז) שינקה בעפר או בצור או במלית יבשה את כל ידו, בין גבו ובין תוכו עד הפרק, ובידיעד עד סוף קשיי אכבעותיו.

(15) לגבי קם משנתו, שכבתב שם (ס"ק סא) שאיפלו אם יש לו מים, מ"מ די לברכות ולתורה בנקין בעלמא. אכן לקמן (ס"י צב ס"ק בט) כתוב שrok בדיעד די בנקין בעלמא.

[משנ"ב ס"ק יב]
אבל לא שאר איקרים, דאפסלו אינם נקיים שנ³³⁾ וככו, בענין שייחי כלם נקיים³⁴⁾ וכן, ומכל מקום יזהר כל אדם שייחי פמיד בגדיו נקיים, ובפרט בעת הဖלה³⁵⁾.

(16) ולענן צואה הנמצאת בתוך הבית והוציא אותה ראשו מוחץ לחילן, כתוב לעיל (ס"י עד ס"ק ז) שאיפלו לדעת המתירים באן, יהה אسو לקוראו קריית שם, כיון שהראש הולך אחר רוב הגוף ונוחש שם הוא במקומות היצאה. מצדקה, החוז'א (אייח' סי' טז ס"ק ז) כתוב שכיוון שדרעת המתירים היא מושום שכותב 'כל הנשמה תהלל זיה' ואברה הנשימה הם המהלים, מסתבר שמחשובים לפि הראש [שהוא בכלל הנשמה], וכןין שרשו מוחץ לבית, מותר לו לקרווא.

(17) ולענן הרהור בדבריו בדרכי תורה בשדייו או שאר מקומות בגופו אין נקיים, כתוב לקמן (ס"י פה ס"ק טו) ובביה"ל לעיל (ס"י סב ס"יד ד"ה ואוק) שומרתו להרהור, אבל אם ידיו או שאר המקומות מתוגנים ממש, אפילו הרהור אסור. ואם רק מסתפק אם יש עליהם טינוף, צידד בכיה"ל שם שיש להקל, אך כתוב שיש לומר שלכתהילה אסורה, ואם מקום הספר מכוסה, כיון שגם אם ידו או שאר הגוף יש עליהם טינוף הרי תלי הדבר במחולקת ראשיים, לפיך יש להקל.

(18) וכן כתוב בשוש' לעיל (ס"י זח סי' ד), שף ראי שיהיו לו מלבדושים נאים מיוחדים לתפילה כמו בגדי כהונת, אלא שאן כל אדם יכול לבבו על זה, ומ"מ טוב שיהיו לו מכנים מיוחדים לתפילה, מושם נקיות.

[משנ"ב ס"ק ט]
על-כן יש לנטקמיר ביה קשניה על בשרו אף שהיה קכפה, כמו בוצאה (ככ"ל³⁶⁾ וכן, מיהו ספר חסידים סיקן תקט מוכחה דאפסלו על בגדיו ומקסה יש לרחתז או לרשתו³⁷⁾, שלא היה דבוק בזטמאתה³⁸⁾.

(19) ולגי הרהור בדברים שבקדושה בשעת השימוש, כתוב בביה"ל לעיל (ס"י עג סי' ד"ה מותניהם) בשם עבודת היום שיש להתיר, מושם שעלענן זה אין הרהור בדיבור.

(20) וגם הוא יבש, כתוב הא"א (ботשאטש) שוגם לפי דעת הספר חסידים אין להחמיר אף כשהמנצע על גופו.

(21) בדין שכבת זרע, הביא לקמן (ס"י רם ס"ק נד) את דעת הספר חסידים שאסור להזהר את השם וכל דבר שבקדושה כשלידין שכבת זרע עליו, רק ישטוף במים את המקומות שטנק את עצמו. וכןון והוסיף וכותב בדעת הספר חסידים, שוגם כשהשיא על בגדו ומוכסה יש לרוחزو או לופשו.

[משנ"ב ס"ק ט]
מי שיטש לו חלי כתוחרים ובקב מפנוי דם תקמיד³⁹⁾ וכן, אסור בצל דבר שבקענש כל זמן שלקה סרווקה שותחת מפנונו⁴⁰⁾.

(22) לגבי פתילה הנמשה בתוך הגוף ובה מגופו, הביא בשוו"ת הר צבי אויח' ח"א סי' מז) שיש אומרים שדינה לצואה, ודינה שאין נראת כן,

הַלְכֹות קְרִיאַת שָׁמָע סִימָן עֶזֶר

ק' בָּאֵר הַגּוֹלָה

(ג) בברכו, או שהכenis ידיו בבית-הכesa דרכו (ד) (א) חור ואינו מורה ריח רע, הייש (ט) מתירים לחרות יוש אוסרים. וויש אומרים שלא התר המתר בצדקה על בשרו אלא במקום שהוא מליך ר ובבון חרבן ואור יוציא ותכל עשות (ד) בדברי מהמיר: הגה ושכחת-זעע על בשרו (טו) דינו בלא מלבותש, (יג) בגון אצלי ידיו, וככון לעשות (ד) בדברי מהמיר: הגה ושכחת-זעע על בשרו (טו) דינו (ט) הצדקה (מהריל הלכות יס): ה' צואה (טו) בפי (ו) טבעת, אפלו היא מכפה (יז) אסור לחרות (יח) לדברי הכהן, אפלו איננה נראית כשהוא עומד ונראית (יט) כשהוא יושב: ו' טהה לפניו (כ) מעת צואה, יכול לבטהלה ברק שירק בה וייקרא בנטה, והוא שיהא (כא) ברק (ט) (ט) עבה. ו' אין הבטול מועיל אלא לפוי שעה, אבל אם לא יקרא מעד והruk נמוש ונבלע בה, לא בטלה: ז' *יספק אם עזה בית, סракיד כבש בבליל וילשנא בתרא (כט) מחר לחרות, (כג) בחזקם בית שאין בה אונאה. ספק אםazonah באשפה. אסור. משום (כט) בחזקם

שערית תשובה

כאר היטב

ופ"ח פסק קכין דצואה עוקרת היא ונאה עולמת בקבוקים או טיג' בהרתקת ד' אמרות [ג] טבעה. עבה"ט. וכן ביראקרים שאל' ג' מקנה, ענן שם באור סדרבים [ד] עבה. עבה"ט. וכן בר' אמר בס' מהיר'א. ותיז' קעה לאם מעביר צואה מלפניהם על'פני אפלו מלפניהם כמ"ש ב' בשם מהיר'א. ותיז' קעה לאם מעביר צואה מלפניהם על'פני רוחבו של אדם, אן די בר' אמות, דקם שפיגען לד' אמות או אחר שטחרכה ד' אמות שרי בינו שנחוא אן מzdו, ואמרגן בסימן עט מדזו קוו כמו לאחורי דסיג' בר' אמות, וכ' הפורח דלאתני ד' א' ובגדו, ואם הא על' זיו ואן קה מפשטת אללא כלבון בעלה ואלה וריה והא על' זיו דוקא דמלמול'יע, עה, שרי לקלות נגנבה, ב': (2) חוז. ר' מלפניהם מל' עניין: (5) מתיירין. דכתיב כל השפה קהלה ה' דקנו הפה והחבט בככל לא שאור מהחזה יש בינו לה'ב' ופשט ר' זו לפנים מן המהבה. דאלת'ה אסדור לקלות נגנבד בה'ב', ר' שי': (6) יקירים. דאפו אינט' נקדים שר'. ומי' אוסטרן טעם דכתיב כל עצמי תארקה ה' מי בכוון, בגזין ש'קי' בלום קי'ם. וכתוב קמ'א מסלמע דאם היהיא על בעקי'ו וכקהה שרי לבלוי עילקא ע' ושן פר' ח': (1) כצואה. משמע דאם היהיא על בעקי'ו ומפה שרי. מיהו בס' ח' סי' תקט איתא דאפו על בגדרי אסדור, עמ' א': (1) טבעת. מי שיש לו חול השוחרים נון מבגנו זס פמיד ואגב קב' יוזא מבגנו להקה סרוכה מעלפת ויש לו ריח רע, אסדור בכל דבר שבקד'שה כל זון שללה סרוכה שומת קפנו; ואם קם או נון מבגנו זס פמיד ואגב קב' יוזא מבגנו להקה סרוכה מעלפת ויש לו מקעי קרי' מון מקעה ברחותית קבוקים גאנמא; ואם שותת ווירטת קדרי' מעלפת ואן לו' (לז') פריך' מקנה, מא' ב' בשם להקה יוזא דורך דוחיה בסרגני' קרי' מון מקעי קרי' מון מקעה ברחותית קבוקים גאנמא; ואם קי' מפי' הטעטה ואן לו' (לו' [זריך'] פריך') מקנה, מא' ב' בשם נונכ'ז' וכנטת הקולחה וע'ת: (2) עבה. אבל אם פים עג לא מא' קב' יוזא א'ב' העם כבודים שאין הוזא נראיה מתוכן, הנטת קרי'ר', וליד' לוזאה בעששית, דנקם כמי' מעליא' הויא: (ט) מתר. והוא אם היה פסק אם הא צוות דם או צוות לבבים, בביב' שרי באשכח סורו, ש' ג' ר'אי', והפר' ח' חולק עלי' כי' דלא' הנירא דשאני הא דאייכא חזה,

באור הלכה

משנה ברורה

(ד) בבגדיו. ומ"ט (ט) שידיינו מטפנאות מקונוח בי-ת'ר-הכפא, אם אין בבגדים ממפשות צואה אלא לכלוק בעלמא וולך ו-ריהה, והיא על-ידיו יוסף ו מכה |: * ספק אם צואה בביה מטר לקרחות. אין דומא דמלמולין וזה, שרי לקרחות בגדרה אפלו בל' פסוי; ודוקא אחר, במשנה ברונה סעריקען כב מה שקבנו; ודוקא אם בדק קأشפה. וכשה מושם דלאו צואה דמייא, אבל הוא גנא, כל שיךין מלכללות מלמלין וזה וחבקה הרראש, אסור לקרחות קוריית שמע ותפללה עד שיטל קדין, או על-כל-פניהם אם אין לו מים ונקה גיר�י¹⁴, וכדלעיל' בסייען ד[פמ'ג]¹⁵. ווען בבואר קלכה: (*אי*) חוור. רוזח לומר, (*ט*) מחאה יש בינו לבין ביה- הכפא ו-פשתן דו לפניהם מן הכחaza, כדי לא מייא כפי, בלא (*ט*) יש אוקרים בסייען פיג' דאסוור לקורת בגדר הכחaza בי-ת'ר-הכפא, דבצואה דמייא: (*יב*) מתירין. דכתיב "כל קנסמה תעלל." (*ה*), ווענו הפה ו-וחחתם בכלול החלול אבל לא שאר איקרים, דאפלו אנט נטקדים שר¹⁶; ו-לעיש-օסרון, טעעם, דכתיב "כל עצמתי תאמרנה הי מי במויך", בעינן שייחו בלם ניקים¹⁷. ופשוט דלי זה הוא תתווך ד' אמות של צואה, זפ' בין אסור מעטם זה; (*ו*) ואם הצואה הייא על בגדיו ומכסה מלמעלה גס-יפן, לבלי עלקאה שרי. ומפל מקום (*ט*) יזהר כל אדם ש-קינוי תמייד בגנוי זקדים, ובברט בעת ההפלחה¹⁸; (*יג*) בגון אצילי קדין. רוזח לומר, או מפני בסיוי בוגד [פמ'ג]: (*יד*) בדבורי המחרmir. ו-ענת הרכק יש לטמך ודברין הטוריין, שדוקא הפה ו-וחחתם הא בכלול אבל לא שאר האיקרים וח'א: (*טו*) קדין צואה, (*טז*) על-ין יש לתקחmir בה בשחיה על בשרו אף ש-היא מכסה, כמו בצואה וכבגנוי¹⁹, אבל בשחיה על לנץ-חוץ או לבלי עלקאה, ו-כג'ל בצואה. (*טז*) ויש אומרים דאיינו בצואה. (*כו*) מייהו בספר חסידים סגן תקט מוכח דאפלו על בגדיו ומכסה יש לנץ-חוץ או לפешטן²⁰, שלא ויהי דבוק הטמאה²¹, ומפל'²² בשנбел חס ו-שלום על-קיין קרוין, שלא ויהי לו למנצ'ת אstor: (*ה*) בפי טבעת. מי (*טז*) שיש לו חולין כשוחרים ו-כבר מפני דם תפיד²³, ואגב הדם יזא מפני להה סורה מעפשת ויש לו רוח רע, אסור בכל דרב שבפרקsha כל זמן שלחה סורה שותה מפנור²⁴. ואם אין שם ריח רע, אם הדם או שלחה יזא דריך דוחיה בسرוגין הוי מן המעפים, ויש לו פקנה ברוחץ קוקם הונקא²⁵, ואם שותה ו-ירוד תדרר מעצמה, או קיי מי הפעעה (*ו*) ואין איך פקעה: (*ז*) אסור לקרות. ובדיעד אס קרא קריאת שמע, חוור ו-קורא, אך לענין פקלה אריך עין אם יחסור ו-יתפלל, בן קמב המיינ'אים; אבל (*טז*) הרביה אחוונים בקבבו ש-זרען לחוור לההפללה: (*יח*) לדרבי הכל. רוזח לומר, אפלו לדרבי הטורי בגעיעיף ד' בצואה בל בשרו ומכסה, שאני ישאר ש-פה אפלו משחו מצואה של'ה וח'א: (*יט*) ק'שהוא וישב. אבל אם איננה נדאית אפלו בצואה וישב (*יט*) מperf, שלא וננה ויהי למלאכי השור: (*ו*) ב מעט צואה. אפלו (*כ*) בל-שhoea, כפי אין שעור לא-טור רבי ענ'יקא אייר בשם הנורו-ו- שקבן, דאיין איך להרוחיק ממה שהאקס מקיי איך ש-הוא מאוס²⁶: (*כא*) הרכ עבה. או חויב כטוי, ו-דוקא בשאן מגיע לו ריה רע²⁷. ואם נותן מים על-גבי צואה (*כל*) לא מחייב, אלא-איכן הקטים עכורות ש-אן הצואה ונראית מוחטב²⁸. ולא דמי לצואה בעששית, ו-הקטם כטוי מעיליא הוא מה ש-אן בן בעה²⁹. ולענן (*כט*) יש לזהר [מ-א] לקרות נד' בעיט מכל מיים אשר השליכו בחוטו בגדי קטנים ש-בם צואה: (*ז*) מperf לקרות. והיא דקצא צואה ו-אין יזוע הו צואת כלבים שאבר בכמה ו-נהה או צואת ארם, עדית המגנ'אנ-אברטם דאולן בזהר המץוי, ואם ק'זווין הנונקוות³⁰ יזhor מכלבים, אפלו בביה איסור, והוא תדרין איך באשפה, אם מצעין כלבים יותר קלין הו מכלבים להקל. ו-דוקא אם בדק האשפה ולא נקצא בו שאר צאה בלתי זה, דאי לאו בדכי, הלא אמירין דסתם ашפה חוקה ש-ב צואה, דריגלן להפנות שם, ו-כון פסקו (*כט*) האקרים המגנ'-אברטם: (*כט*) דוחקת ביה. ואם מוציא שם קטעים, (*כט*) איך בדרכ: (*כט*) דוחקת אשפה.

שער הארץ

(ט) מְגַנֵּן־אֲכָרֶהֶם : (ט) צִיִּירָמְדִידִים : (ט) מְגַנֵּן־אֲבָנֶהֶם : (ט) כָּפָגָן־אֲכָרֶהֶם לְזִבְנָה עֲשָׂרָה א' : (ט) סְפָגָן
 אֲכָרֶהֶם וְשָׁא' וְחַמְתִּירָא' : (ט) קְנַכְבָּה' ז' וְגַנְגָּן־אֲבָנֶהֶם : (ט) שְׁעָרִירָת־שְׁוֹבָהָה : (ט) אַלְגָה נֶבֶה וּפְרוּרִיאָהָרִים וְלַעֲלָהָרִים : (ט) גְּמָרָא : (ט) בְּכוּרָה כְּהַע' ב':
 (ט) מְגַנֵּן־אֲכָרֶהֶם : (ט) שְׁלָמִין־שְׁלָמִיהָה וְעַמְּרִירָא' לְקָרְבָּנוּ יְזָהָבָה טְהָרָתָל וּמְקָאָצָה, דָּרְכָה עַב' ב', עַזְןָ ש':